

תוחח סלעים בית מישפחת עלקס ש" בכפר תורמוסאיייה (מיני מין), שעל חלונותיו נזרקו אבנים. בתמונה למעלה חלדון בן ה-7 (משמאל) ואחותו רולה, בת ה-10,

דיים. ביקשתי לבדוק את הסיפורים. היעד הראשון היה עבוד. כפר השוכן בהרים מצפון לכירייוית. הדרך מרמאללה לכיוון עבוד, דרך ביריזית, עוברת בכביש צר המתפתל

«כימים אלה», אמרו לי, «משתרלים בעלייה החנויות להיפטר מהסחורה הישראלית שברשותם ולמכור רק סחורה פלסטינית. אנשים מתביישים להחזיק בכית סגירות מתוצרת ישראל ומעש-

שיתחתו החנויות בשנית. נשים וגברים, סולים עמוסים בידיהם, מיהרו הביתה. בשעות האלה, כך הסבירו לי, לא מפגינים, לא זורקים אבנים, לא מציינים מחסומים, לא מבעירים צמיגים. הפער

המתנחלים ממלאים עכשיו את התפקיד שלמענו הובאו:

תבורת רצה בע"מ

בין הרים. כציד הדרך פורחים המוני פרחים. ים של כלניות ורקפות כיסה את מורדות ההרים, המישטח כולו היה ירוק והבהיק בשמש חורפית של בוקר. הכביש הצר משובש וזרוע כבורות ופגעים, אך אלה מתגמדים לעומת המיכשולים האחרים שנמצאים בדרך.

נים רק סגירות זרות, או מתוצרת פלסטינית. אנשים נמנעים כאופן מכוון מלקנות סחורה מתוצרת ישראל. רציתי לנסוע לכמה כפרים שמצפון לרמאללה. סיפרו לי שבימים האחרונים קרו שיבעה מיקרימוות של תור שבים פלסטיניים בידי מתנחלים יהודיים

לות האלה מתבצעות רק כשהחנויות סגורות. שאלתי אם תושבי השטחים הכבד שים מצליחים לספק בעצמם את תצ" ורוכתם, מבלי להיזרק לסחורות מישראל. נאמר לי שזהו תהליך ארוך, והוא מתבצע באיטיות.

רים הגדולות והן בכפרים הקטנים והמרוחקים ביותר, מתירה לתושבים לפתוח את החנויות בין השעות 9 ו-12 לפני הצהריים. במשך שלוש השעות האלה ממחרים תושבי השטחים הכבדים להצטייד במלאי מזון ומצרכים שיספיק להם עד

ה נסיעה לכפר עבוד שבאיור רמאללה לא נראתה ביום השבת בבוקר כמו משימה קשה לביצוע. כשהגעתי לעיר רמאללה, קצת לפ-

הקאדר של הכדורסל

נסיעה בכבישים צדדיים ברחבי הגדה המערבית מזכירה סלאום, שבו נאלץ הגולש להטות את גופו ולהתפתל בין בעמודים הפזורים לאורך המורד המושלג. כך נאלצתי להתפתל ולהתעקל בין מחסומי האבנים הרבים הפזורים לאורך הכביש, הפזורים לאורכו של כל כביש. כל כמה עשרות מטרים מונחת לאורך הכביש ערימת אבנים, המונעת נסיעה חלקה. בכל כמה עשרות מטרים נאלצתי לרדת מן הכביש כדי לעקוף את המחסום. מחסומים כאלה מצויים ליד כל מקום יישוב, גדול או קטן. בכל פעם שראיתי מרחוק אפילו בית אחד או שניים ליד אסי הדרך, ידעתי ששעל הכביש יהיה מחסום אבנים, וכך היה. לא רק בתוך הכפרים עצמם, לא רק בדרכי הגישה למקומות יישוב, גם סתם כך, באמצע הדרך. ברגעים שבהם יכולתי להרים את ראשי מהכביש ולהביט לצדדים, גיליתי תי עשרות דיגלי פלסטין קטנים (20 סנטימטרים אורכם) תלויים על חוטי החשמל לאורך הדרך. בכל פינה, בכל רחוב, וגם בדרכים הבינעירוניות. הסבירו לי שמכיוון שבת-הספר בני שטחים הכבדים נסגרו בפקודת המימי

ישראלי. הנהג סטה ממסלולו וירה בחזהו של נג"אח. על הקבר הונח דגל פלסטין. הלווייתו נערכה באותו היום בכפר. מימין - תמונתו האחרונה של נג"אח.

דגל על הקבר קיברו הטרי של נג"אח חסן חגיגא בן ה-17, שנורה ביום הרביעי שעבר בידי נהגי אוטובוס

ני השעה 10 בבוקר, נרהמתי למצוא את עצמי בפקקתנועה גדולה. השמש זרחה, השמיים היו כחולים ועננים לבנים שייטו בהם באיטיות. הרחובות הראשיים של העיר המו אדם. רוב החנויות היו פתוחות. הצבא בקושי נראה ברחובות. הרגשתי מוזר. לרגע אפשר היה לחשוב שהחיים חזרו למסלולם התקין. אבל כירור קצר הבהיר לי שהכל מתבצע לפי התוכנית. הודי ראה, המתבצע באופן מוחלט הן בעי